

съ червени ягоди и алени малини, и тръгнало къмъ дома си . . .

Тихъ вѣрець развѣвалъ рокличката му изъ горската пѣтечка. Съ разтупкано отъ радостъ сърдце то бърсало да прѣгърне милата си майчица, която отдавна чакала неговото завръщане . . .

Г. Пѣйчевски.

Дѣвойка и агънце.

Нѣжна и хубава дѣвойка въ врѣме на буря зла и пороенъ дѣждъ минавала планината.

Ревѣла бурята. Ядно шибала дървета и скали. Страхъ и змъчвалъ клетото сърдце на момата.

— „Господи!“ — почнала тя тихо да се моли. „Измокрена съмъ и въ коститѣ. Уморена съмъ, о, Боже! Дали халата не ще ме дигне по срѣдъ пѣтя!